

Arrest

nr. 141 319 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinee-Bissause nationaliteit te zijn, op 2 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BAKI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guinee Bissause nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in Bafata. Uw ouders hadden oorspronkelijk de Guinese nationaliteit, maar verwierven beiden de Guinee Bissause nationaliteit. U bent van Peul origine en moslim.

Uw vader overleed in 2003 in een verkeersongeval. Uw oudere broer, (I.), werd na de dood van uw vader een volgeling van de Ahmadiyya strekking binnen de islam. Hij verplichtte u om uw hoofd en uw lichaam te bedekken en dwong u om elk uur te bidden. Hij wilde u ook van school halen, maar uw moeder was het daar niet mee eens. Uw moeder, die klerenverkoopster was, was sinds lange tijd ziek en had reeds verschillende behandelingen uitprobeerd, maar niets bleek te helpen. Ze kon door haar

ziekte niet meer werken. Een buurvrouw van uw moeder adviseerde haar om (T.R.), een traditionele genezer uit Quebo, die bekend was en goede resultaten behaalde, te consulteren. Uw moeder deed dat. (T.R.) vroeg geen geld vóór hij de behandeling startte, maar zei dat uw moeder hem na de behandeling zou moeten betalen. (T.R.) behandeling leidde ertoe dat uw moeder genas. U ging haar in december 2011 in Quebo bezoeken en keerde daarna naar Bafata terug. Uw moeder, die in Quebo was gebleven, contacteerde u en zei dat (T.R.) haar niet wilde laten gaan. Ze had hem voorgesteld om naar Bafata terug te keren, opnieuw aan het werk te gaan als klerenverkoopster en hem in stukjes geld te sturen van het inkomen dat ze verwierf. Hij was het daar niet mee eens en eiste onmiddellijke compensatie, hetzij in de vorm van vee (schapen of geiten), hetzij in de vorm van kleding, hetzij een som geld. Uw moeder was echter blut door haar ziekte en kon hem niet betalen. Daarop had (T.R.) haar gevraagd om hem haar dochter als vrouw te schenken bij wijze van compensatie voor haar behandeling. Uw moeder gaf te kennen dat ze dat niet wilde. (T.R.) zei daarop dat haar weigering om te betalen de geesten ongunstig zou stemmen en dat ze waarschijnlijk zou overlijden. Daarom had uw moeder geen andere keuze dan zijn voorstel te accepteren. Toen uw moeder u voorstelde om met (T.R.) te trouwen weigerde u, omdat hij een oudere man was en u uw studies wilde verder zetten. (T.R.) had ook al 4 andere vrouwen. Bovendien had u al gedurende ongeveer een jaar een geheime relatie met een jongen van op school. Uw moeder nam daarop contact op met uw oudere broer (I.), met de bedoeling om u onder druk te zetten. Uw broer was het volkomen eens met het huwelijk en zei dat u moest trouwen met de man. Omdat u het gevoel had dat u er niet onderuit kon komen, begaf u zich naar het ziekenhuis met de bedoeling om een 'toestel' (sic) te laten implanten waardoor u niet zwanger kon worden. U wilde immers niet zwanger raken van iemand die u haatte. Op een ochtend in december 2011, een week nadat uw moeder uw huwelijk had aangekondigd via de telefoon, beval uw broer u om uw spullen bij elkaar te zoeken. Hij bracht u per wagen naar Quebo. Meteen na jullie aankomst werd uw huwelijk met (T.R.) bezegeld. U werd naar de echtelijke kamer gebracht en er werd u gezegd dat u als legitieme vrouw van (T.R.) seksuele betrekkingen met hem moest hebben. U weigerde. (T.R.) consulteerde daarop oude vrouwen van zijn wijk. De oude vrouwen namen u mee naar een toilet, spreidden uw benen en zeiden dat het niet normaal was. U had als 6-jarige besnijdenis ondergaan, maar de vrouwen vonden het noodzakelijk om u opnieuw te besnijden. U verloor veel bloed en werd ziek. (T.R.) behandelde u met traditionele geneesmiddelen tot u genas. Daarna dwong hij u om seksuele betrekkingen met hem te hebben. U werd herhaaldelijk door hem verkracht en geslagen. De andere echtgenotes van (T.R.), op (F.) na, behandelden u ook erg slecht en beledigden u onophoudelijk. Ze vonden ook dat (T.R.) u bevoordeligde. Er werd u ook gezegd dat u nog altijd niet besneden werd zoals het hoorde en dat u nog een derde besnijdenis moest ondergaan. In de loop van 2012 leerde u (S.G.) kennen, een verpleegster die regelmatig in Quebo kwam voor vaccinatiecampaagnes. Zij was de enige persoon die oprecht bezorgd om u leek. U vertelde haar over de mishandeling door (T.R.) en ze beloofde u te zullen helpen. Ze gaf u haar telefoonnummer en jullie begonnen met elkaar te bellen. Op een bepaald moment onthulde ze dat ze lesbisch was en dat ze van u hield. U zei dat u daar niet kon op ingaan; u bent immers niet lesbisch. Op een dag hoorde (T.R.) u bellen met (S.) en hij sloeg u omdat hij dacht dat u een lesbische relatie met haar had. Blijkbaar wisten hij en de bewoners van de hele wijk dat (S.) lesbisch was. U vroeg haar nadien met aandrang om u te helpen en op een vrijdag waarop (T.R.) uithuizig was voor het vrijdaggebed, kwam ze u met de wagen ophalen. U had vóór u met haar vertrok geld en goud dat (T.R.) aan u had toevertrouwd en in uw kamer bewaarde, meegenomen. U ging met (S.) naar Luanda in Bissau, waar ze woonde. Uw jongere broer, (B.), die u steunde, verwittigde u dat uw oudere broer er alles zou aan doen om het adres van (S.) in Bissau te vinden en u op te sporen en te doden. (S.) stelde alles in het werk om u te laten vertrekken. Ze contacteerde (H.), een vriendin van haar die in Conakry (Guinee) woonde. U reisde naar haar toe en kreeg van haar onderdak in Conakry. U hoorde via (H.) dat familieleden van u bij (S.) in Bissau waren langsgegaan om te vragen waar u was. (S.) had gezegd dat ze u nooit had gezien. Intussen vernam u via uw broer (B.) dat uw familie had opgevangen dat u zich in Conakry bevond en besloot u ook daar te vertrekken. U gaf (H.) het geld en goud dat u van (T.R.) had gestolen en zij contacteerde (A.D.), die u een paspoort en ticket bezorgde. Op 28 maart 2013 vertrok u met (A.) per vliegtuig naar België, waar u op 29 maart 2013 aankwam. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan ten eerste geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u onder dwang een huwelijk sloot met (T.R.).

Vooreerst kunnen vragen worden gesteld bij de aanleiding tot uw gedwongen huwelijk, met name de traditionele medische behandeling van uw moeder door (T.R.), en bij de houding van uw moeder

tegenover dat gedwongen huwelijk. U verklaarde dat uw moeder sinds lang ziek was en verschillende medische behandelingen onderging, die echter niet hielpen. Uw moeder was door haar ziekte gedwongen om te stoppen met werken (gehoor CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder op het moment dat zij (T.R.) consulteerde voor medische behandeling geen geld (meer) had (gehoor CGVS, p. 8). Op de vraag waarom uw moeder in behandeling ging bij (T.R.), wetende dat ze hem niet kon betalen, antwoordde u dat uw moeder, toen ze bij (T.) arriveerde, haar probleem uitlegde en dat hij zei dat hij zo werkte; eerst behandelde hij hen en nadien betaalden ze (gehoor CGVS, p. 12). Wanneer de protection officer hierna opmerkte dat uw moeder toch wist dat ze geen geld had vooraleer ze zich door hem liet behandelen en hoe ze hem dan dacht te betalen, antwoordde u dat ze dacht dat ze na de behandeling thuis zou komen, opnieuw zou gaan werken en hem dan zou betalen in schijven (gehoor CGVS, p. 12- 13). Het is echter volstrekt niet overtuigend dat (T.R.), die een bekende traditionele genezer was (gehoor CGVS, p. 8) en waarvan bijgevolg kan verondersteld worden dat hij door vele mensen werd geconsulteerd, geen betere afspraken met uw moeder zou hebben gemaakt over de compensatie voor haar behandeling. Uw bewering dat (T.) geen betaling vooraf verwachtte, maar achteraf, doet hieraan geen afbreuk, omdat men toch zou verwachten dat vóór de behandeling over de betaling na de behandeling zeer duidelijke afspraken zouden zijn gemaakt. Tevens kan worden opgemerkt dat het verbazing wekt dat uw moeder akkoord ging met u als vrouw aan te bieden aan (T.R.), ter compensatie voor haar traditionele medische behandeling (gehoor CGVS, p. 8-9). Niet alleen omdat dit een erg hoge prijs is, maar ook omdat u duidelijk te kennen gaf dat u het niet wilde (gehoor CGVS, p. 9) en omdat u tegelijk verklaarde dat het in uw familie langs vaderskant en moederskant volstrekt niet gebruikelijk was dat meisjes werden uitgehuwelijkt. U stelde uitdrukkelijk dat in uw familie een huwelijk pas doorgaat als het meisje zich ermee akkoord verklaart, want dat er anders niet getrouwd wordt (gehoor CGVS, p. 15-16). Daarenboven stelde u ook dat uw moeder – tegen de mening van uw oudere broer (I.) in – er sterk op aandrong dat u bleef naar school gaan (tot 2011) (gehoor CGVS, p. 14). Uw moeder bleek dus belang te hechten aan haar investering in uw schoolse opleiding, hetgeen ook weinig verenigbaar is met het gemak waarmee uw moeder accepteerde dat u in 2011 zou trouwen met iemand die u niet wilde, hetgeen als gevolg had dat u uw aangevangen schoolse opleiding zou moeten afbreken. Uw bewering dat uw moeder door (T.R.) onder druk werd gezet door te zeggen dat de geesten niet zouden accepteren dat zij niet zou betalen voor haar behandeling (gehoor CGVS, p. 8) doet hieraan geen afbreuk. Men zou immers verwachten dat uw moeder zou gezocht hebben naar andere scenario's om (T.R.) te compenseren voor haar medische behandeling dan om haar enige dochter, tegen de traditie van de familie in en in weerwil van haar wens om haar dochter een goede opleiding te gunnen, uit te huwelijken aan een oudere man, met wie haar dochter volstrekt niet wilde huwen.

Verder kunnen ook vragen gesteld worden bij uw verklaringen over uw houding in de periode tussen het moment waarop aangekondigd werd dat u moest huwen met (T.R.) en het moment van het huwelijk.

U verklaarde enerzijds dat u volstrekt niet wilde trouwen met hem, omdat hij ouder was en omdat u wilde verder studeren en een opleiding wilde volgen om dokter te worden (gehoor CGVS, p. 18). U stelde echter anderzijds dat u het huwelijk niet kon weigeren omdat u onder dwang naar (T.R.) zou gebracht worden (gehoor CGVS, p. 18). U legde in verband met dat aangekondigde gedwongen huwelijk echter enkele merkwaardige verklaringen af. Zo stelde u dat u – toen u besepte dat u niet aan het huwelijk kon ontkomen – naar het ziekenhuis ging en een 'toestel' (sic) liet plaatsen zodat u niet zwanger kon worden (gehoor CGVS, p. 9, 14-15). In de vragenlijst van het CGVS (ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ'), dd. 5 april 2013, pt. 5) was sprake van een spiraaltje dat u liet plaatsen. Gevraagd waarom u dat deed, antwoordde u dat u niet zwanger wilde worden van iemand die u haatte (gehoor CGVS, p. 14). Het wekt verbazing dat u enerzijds het initiatief nam om een middel tot geboortebeperking te laten inplanten om zwangerschap binnen uw gedwongen huwelijk te voorkomen, maar dat u anderzijds slaafs met uw broer naar Quebo zou zijn vertrokken omdat u het huwelijk met (T.R.) als iets onoverkomelijks zou hebben ervaren. Bovendien roept uw bewering dat u vóór uw vertrek naar Quebo geboortebeperking voorzag nog bijkomende vragen op; impliciet wijst het erop dat u er zich bij neerlegde dat u seksuele betrekkingen zou hebben met (T.R.), maar uit uw verklaringen blijkt dat u nooit instemde met het hebben van seksuele betrekkingen met (T.R.) (gehoor CGVS, p. 9). Bovendien kon u verwachten dat een middel tot geboortebeperking als gevolg zou hebben dat u niet zwanger zou worden, en dat het uitblijven van een zwangerschap u niet in dank zou worden afgenomen door (T.R.), hetgeen uit uw verklaringen ook blijkt (gehoor CGVS, p. 9 en 23). Gevraagd waarom u toch naar Quebo [waar (T.R.) woonde] ging toen uw moeder u vroeg om met hem te trouwen, antwoordde u dat u geen andere keuze had en gevraagd waarom u toen niet het land ontvluchtte, antwoordde u dat u er wel aan dacht, maar dat u geen geld had (gehoor CGVS, p. 17). Het komt echter volstrekt niet doorleefd over dat u wel het initiatief nam om een eventuele zwangerschap te voorkomen, vooraleer u zich met tegenzin naar Quebo begaf om er onder dwang te huwen met (T.R.), maar dat u geen enkel initiatief zou hebben genomen om aan dit huwelijk te ontkomen, door hetzij in Guinee Bissau

zelf naar alternatieven te zoeken, hetzij het land te ontvluchten. Hierboven werd immers reeds aangehaald dat gedwongen huwelijken in uw familie langs vaderskant en moederskant volstrekt niet gebruikelijk zijn (gehoor CGVS, p. 15-16), zodat u zich desnoods tot bepaalde leden van uw familie zou hebben kunnen wenden in een poging om hen te laten bemiddelen met uw moeder of met (T.R.). Bovendien verklaarde u dat u (in het geheim) een relatie had met een schoolvriend (gehoor CGVS, p. 17), zodat men toch zou verwachten dat u deze relatie zou hebben aangegrepen om aan het gedwongen huwelijk te ontkomen. Toen u gevraagd werd hoe uw vriendje reageerde toen u hem zei dat u met een oude man moest trouwen, antwoordde u vreemd genoeg dat u het hem niet zei, dat hij nog een adolescent was en niets kon doen en dat hij het pas via uw jongere broer (B.) vernam nadat u al naar Quebo was vertrokken (gehoor CGVS, p. 17). Men zou toch verwachten dat u – indien u zich werkelijk aan dat gedwongen huwelijk wilde onttrekken – alle mogelijke pistes zou hebben uitgeprobeerd om te vermijden dat dit huwelijk zou doorgaan, maar uit uw verklaringen kan dit volstrekt niet worden afgeleid, doch integendeel.

Daarenboven kunnen ook vragen worden gesteld bij uw verklaringen over het beweerde gedwongen huwelijk dat u zou hebben gesloten met (T.R.) en over uw leven met hem na dat beweerde huwelijk.

Vooreerst is het merkwaardig dat u voor het CGVS meermaals verklaarde in december 2011 met (T.R.) te zijn gehuwd (gehoor CGVS, p. 5 en 18), daar waar u tijdens het gehoor door de DVZ (dd. 5 april 2013) verklaarde in januari 2011 te zijn getrouwd (gehoor CGVS, pt. 15 en 16a). Met betrekking tot de dag van uw huwelijk, legde u ook bedenkelijke verklaringen af. U kon de precieze datum niet recapituleren (gehoor CGVS, p. 5), wat men toch zou verwachten, gezien het belang van deze datum in uw persoonlijk leven. Daarnaast verklaarde u dat de gasten op het huwelijk uw moeder, uw oudere broer en mensen uit de wijk van (T.R.) waren. Gevraagd of er geen andere mensen van uw familie aanwezig waren, antwoordde u ontkennend. Gevraagd waarom er niemand anders van uw familie aanwezig was, antwoordde u 'De rest van de familie van mijn moeder leeft in Conakry en de mensen die mijn moeder kenden wilden niet deelnemen' (gehoor CGVS, p. 19). Gevraagd waarom ze niet wilden deelnemen, antwoordde u eerst dat u het niet weet om er dan aan toe te voegen dat ze misschien gehoord hadden dat u naar daar werd gebracht (gehoor CGVS, p. 17). Op de vraag of ze dan tegen een gedwongen huwelijk waren, antwoordde u andermaal dat u het niet weet (gehoor CGVS, p. 17). Gevraagd of de familie van uw vader werd uitgenodigd antwoordde u ontkennend, maar u kon niet verduidelijken waarom en u weet evenmin waarom uw jongere broer (B.) niet op uw huwelijksplechtigheid aanwezig was (gehoor CGVS, p. 17). U kon ook niet antwoorden op de vraag of er imams op uw huwelijk aanwezig waren (gehoor CGVS, p. 17). Deze onwetendheden roepen vragen op bij uw bewering dat u werd uitgehuwelijkt. Verder wekt het verbazing dat u bepaalde informatie omtrent uw echtgenoot en zijn familie niet kan geven. U kende zijn precieze leeftijd niet (gehoor CGVS, p. 20). U kon 8 van zijn kinderen bij naam noemen (enkel diegenen die nog thuis woonden), maar u kon slechts van 4 van deze 8 kinderen preciseren wie hun moeder was (gehoor CGVS, p. 20). U bleek niet te weten hoeveel broers en zussen uw echtgenoot had en u kon slechts van 1 zus de naam reproduceren (gehoor CGVS, p. 20). Verder is het merkwaardig dat uw echtgenoot, die u haat (gehoor CGVS, p. 25), met wie u onder dwang huwde, die u beschouwde als seksueel speeltje en die u constant verkrachtte (gehoor CGVS, p. 9) u dusdanig zou vertrouwd hebben dat hij in uw kamer zijn geld en goud bewaarde (gehoor CGVS, p. 10), dat u nadien gebruikte om uw reis te bekostigen (gehoor CGVS, p. 10-11). Merkwaardig in dit verband is dat u volstrekt niet kon preciseren hoeveel geld u meenam van (T.R.) en dat u zelfs verklaarde dat u het nooit telde (gehoor CGVS, p. 11-12). Ook bedenkelijk is dat u tijdens het gehoor door het CGVS 2 door u gedragen ringen en een armband aan uw pols aan de protection officer toonde die u – volgens uw verklaringen – ter gelegenheid van uw huwelijk van (T.R.) kreeg (gehoor CGVS, p. 12). Niet alleen wekt het verbazing dat u nog steeds juwelen draagt van iemand waarvan u zegt dat u hem haat en die u veelvuldig verkrachtte (gehoor CGVS, 9 en 25). Uw bewering dat (T.R.) u deze gouden juwelen schonk in het kader van jullie huwelijk roept ook vragen omtrent de geloofwaardigheid van het probleem dat volgens u aan de basis lag van uw gedwongen huwelijk, met name dat uw moeder (T.R.) niet kon betalen voor haar behandeling, en dat hij daarom u als vrouw opeiste als compensatie. Men zou niet meteen verwachten dat (T.R.), die enerzijds zo onverzettelijk was om niet akkoord te gaan met het voorstel van uw moeder om hem na de behandeling in schijven te betalen (cf. supra) en uiteindelijk wel akkoord ging om u als alternatief te beschouwen voor de materiële schuld die uw moeder ten aanzien van hem had voor haar medische behandeling, u anderzijds gouden juwelen zou hebben geschonken ter gelegenheid van jullie huwelijk. Tot slot - en niet in het minst - is het in het licht van uw bewering dat u (T.R.) haatte (gehoor CGVS, p. 25), dat hij u voortdurend verkrachtte (gehoor CGVS, p. 9) en dat 3 van de 4 vrouwen van (T.R.) u vijandig gezind waren (gehoor CGVS, p.21-22), bijzonder vreemd dat u verklaarde dat u in het jaar dat u bij hem woonde nooit probeerde om aan uw huwelijk te ontkomen 'omdat u niet wist waar naartoe' (gehoor CGVS, p. 22). Uit andere van uw verklaringen – met name dat u uitdrukkelijk koos voor geboortebeperving (gehoor CGVS, p.9, 14-15), dat u veel belang hecht aan scholing en opleiding en dokter wilde worden (gehoor CGVS, p.

19) en dat het in uw familie langs moederskant en vaderskant niet gebruikelijk is dat meisjes er hun echtgenoot niet kunnen kiezen (gehoor CGVS, p. 15-16) – blijkt immers dat u goed weet wat u wil, dat u in staat bent om zelfstandig beslissingen te nemen en dat in uw familie (uitgezonderd uw moeder en oudere broer) rekening wordt gehouden met de wensen van jonge meisjes voor wat het huwelijk betreft.

Uit dit alles blijkt dat u niet overtuigd heeft dat u een gedwongen huwelijk zou hebben gesloten met (T.R.) en dat het dit huwelijk is dat u ervan weerhoudt om naar Guinee Bissau terug te keren. Tevens kan nog het volgende worden gezegd over uw beweerde (3de) besnijdenis die u volgens uw verklaringen bij terugkeer naar Guinee Bissau te wachten staat.

Uit hogervermelde vaststellingen blijkt dat u uw gedwongen huwelijk niet aannemelijk wist te maken. Bijgevolg kan uw bewering dat u in het kader van dat gedwongen huwelijk een 2de maal besnijdenis onderging op de dag van uw huwelijk (gehoor CGVS, p. 9 en 23) ten zeerste worden betwijfeld. Evenzeer kan in het licht van het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met (T.R.) worden betwijfeld dat u bij terugkeer naar Guinee Bissau nog een 3de keer zou worden besneden omdat – volgens uw beweringen - de vrouwen uit de wijk van (T.R.) van mening waren dat u nog niet helemaal 'puur' was (gehoor CGVS, p. 25). U kon overigens geen toelichting geven bij wat er bij die geplande 3de besnijdenis dan zou worden weggesneden (gehoor CGVS, p. 25). Er kan verder worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de prevalentie van besneden vrouwen tussen 15 en 49 jaar in Guinee Bissau op 50 % wordt geschat. Uit deze informatie blijkt ook dat in juni 2011 – na 16 jaar discussie - een wet werd gestemd in Guinee Bissau, waarin FGM in het hele land verboden wordt. Deze wet werd in het parlement goedgekeurd met 64 stemmen voor en 1 tegen. Hoewel de wet niet kan verhinderen dat er nog steeds meisjes besneden worden in de dorpen, is het hoopvol dat op 6 februari 2013 in het parlement een 'fatwa' tegen vrouwenbesnijdenis werd aangenomen door 130 religieuze leiders van alle religies in Guinee Bissau, de woordvoerder van het parlement en de voorzitter van het 'National Committee for het Abandonment of Harmful Practices', Mevrouw Fatumata Baldé. Uit een door u voorgelegd medisch attest van Dr. (T.V.K.) (dd. 7 juni 2013) blijkt dat u een besnijdenis Type II onderging (met precisering : partiële verwijdering clitoris en partiële verwijdering kleine schaamlippen). Hieruit kan hoogstens afgeleid worden dat u reeds besnijdenis heeft ondergaan, maar er kan niet uit besloten of afgeleid worden dat u naar aanleiding van uw beweerd gedwongen huwelijk herbesneden werd, noch dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een derde keer zou worden besneden. In het licht van uw ongeloofwaardige verklaringen over uw gedwongen huwelijk en van hogervermelde objectieve informatie over vrouwenbesnijdenis in Guinee Bissau is het onwaarschijnlijk dat u als volwassen vrouw nog (her)besnijdenis zou ondergaan.

Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Guinee Bissau opnieuw (een 3de keer) zou worden besneden.

Tot slot kan nog het volgende worden vermeld over uw bewering dat u door (T.R.) en door uw familie, waaronder uw oudere broer, omwille van uw vriendschap met (S.G.), een lesbische vrouw, zelf als lesbienne zou worden gepercipieerd.

U verklaarde dat u (S.G.) in de loop van 2012 ontmoette (gehoor CGVS, p. 24). U kon echter niet preciseren wanneer u haar in 2012 ontmoette (gehoor CGVS, p. 24). U stelde verder dat zij dikwijls in Quebo kwam in de hoedanigheid van verpleegster voor vaccinatiecampagnes (gehoor CGVS, p. 8 en 24). U zei dat u aanvankelijk niet wist dat (S.) lesbisch was, maar dat (T.R.), diens vrouwen en alle mensen in de wijk waar (T.R.) dat wel wisten (gehoor CGVS, p. 10 en 12). Gevraagd hoe de hele wijk dat wist dat ze lesbisch was, kon u dat niet toelichten (gehoor CGVS, p. 12). Gevraagd of zij hierdoor geen problemen kreeg, bleek u dat evenmin te weten (gehoor CGVS, p. 12). Het is merkwaardig dat u dat niet weet, gezien uw beweerde vertrouwensrelatie met (S.) (gehoor CGVS, p. 8-12, 24). Ook is het bedenkelijk dat de hele wijk in Quebo van (T.R.) woonde op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat (S.) lesbisch was, maar dat u – voor wat betreft de periode waarin u (S.) heeft gekend (van een niet nader door u bepaald moment in 2012 tot februari 2013 (gehoor CGVS, p. 24)- op geen enkel moment zou hebben gemerkt dat de bewoners van deze wijk daar een probleem van maakten, te meer omdat u verklaarde dat lesbianisme verboden is in uw religie en in uw cultuur (gehoor CGVS, p. 24). In het licht van dit verbod en van uw bewering dat de hele wijk wist dat (S.) lesbisch was is het ook opmerkelijk dat u contact bleef hebben met (S.). Op de vraag of het feit dat u vernam dat ze lesbisch was u er niet van weerhield om contact met haar te hebben, antwoordde u ontkennend en zei u dat zij u opmonterde en dat ze kon stil blijven en luisterde (gehoor CGVS, p. 24). Gevraagd of het u niet bang maakte om in contact te zijn met iemand die iets deed wat volgens uw religie en uw cultuur verboden was, antwoordde u andermaal ontkennend en voegde u eraan toe dat ze u haar liefde liet zien (gehoor CGVS, p. 24). Het is volstrekt onaannemelijk dat u – die zich overigens in een zeer kwetsbare positie beweerde te bevinden (gedwongen gehuwd, slachtoffer van seksueel geweld, vijandig bejegend door de andere echtgenotes van uw echtgenoot) – uzelf en uw positie nog meer in gevaar zou hebben gebracht door het risico te trotseren om uitgerekend en openlijk een vriendschappelijke relatie te onderhouden met

iemand waarvan u wist dat door de bewoners van de hele wijk in Quebo waar (T.R.) woonde geweten was dat zij lesbisch geaard was. Dat u zich uitgerekend door haar met de wagen zou hebben laten ophalen uit Quebo, om u aan uw gedwongen huwelijk te onttrekken (gehoor CGVS, p. 10), getuigt van een ongeloofwaardige heldhaftigheid.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Guinee Bissau omwille van uw vriendschap met (S.) als lesbische vrouw zou worden gepercipieerd.

Er kan uit hetgeen voorafgaat niet besloten worden dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiairebescherming.

U legde een medisch attest van Dr. (T.V.K.) (dd. 7 juni 2013) neer waarin wordt gesteld dat u een besnijdensis Type II onderging. Dit attest werd hierboven al besproken. U legde verder geen documenten voor om uw identiteit of reisweg van Guinee Bissau naar België te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1, A van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/3, 48/4 "en volgende" en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij betoogt dat het aannemelijk is dat zij gedwongen is gehuwd en vraagt zich af welke jonge vrouw zou willen huwen met een oude man die reeds vier vrouwen heeft. De redenering dat er voor de behandeling van haar moeder afspraken zouden zijn gemaakt over de prijs is weinig overtuigend. Verweerder houdt er onvoldoende rekening mee dat verzoeksters oudere broer alle beslissingen nam en dat de mening van haar moeder er niet toe deed. Evenmin wordt rekening gehouden met de cultuur en tradities van verzoekster. Haar familie was niet modern nu zij zelf op jonge leeftijd werd besneden.

Verzoekster kon niet ontsnappen aan een gedwongen huwelijk nu zij volledig afhankelijk is van haar familie. Zij kon niet vluchten wanneer zij hoorde dat zij moest huwen wegens de gezondheid van haar moeder en een gebrek aan financiële middelen.

Verzoekster gaf nooit toestemming voor het seksuele geweld door haar man. Dat zij een spiraaltje plaatste betekent niet dat zij toestemde met het huwelijk. Zij wilde niet zwanger worden en een kind had een latere vlucht onmogelijk kunnen maken.

Verzoekster vertelde wat zij zich herinnerde. Zij werd opgesloten in een kamer tijdens het huwelijk en mocht niet naar buiten komen, zodat het normaal is dat zij hierover weinig kan vertellen. Verzoekster verstrekke voldoende informatie om eenieder te overtuigen van de oprechtheid van haar relaas.

Vrouwenbesnijdenissen gebeuren nog vaak in de illegaliteit in de dorpen en steden. Verzoekster werd reeds tweemaal besneden. De sociale druk maakt dat deze praktijken nog elke dag worden toegepast. Verzoeksters verklaringen inzake haar herhaalde besnijdenis blijken uit het medisch attest. Een hoog percentage vrouwen uit haar regio wordt besneden. Dit gebeurt ook op late leeftijd en soms zelfs meermaals. Het is aannemelijk dat verzoekster een derde maal riskeert te worden besneden.

Verzoekster kan zich niet beroepen op de bescherming van de autoriteiten. Deze praktijken zijn niet volledig uitgesloten en zijn maatschappelijk aanvaard, ook al gaan zij in tegen het verbod van de overheid. Bij een terugkeer naar haar land zal haar broer haar terug brengen naar haar man en zal zij opnieuw worden besneden.

Verzoekster concludeert dat, gelet op het voorgaande, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) haar zaak niet naar behoren behandelde, haar ten onrechte de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde, de beslissing niet of gebrekkig motiveerde en de hoger aangehaalde bepalingen schond.

2.1.2. Verzoekster legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer: een proces-verbaal van klachtneerlegging door haar moeder ingevolge het gedwongen huwelijk van verzoekster met vertaling (bijlage 1) en het medische attest dat zich reeds in het administratief dossier bevindt (bijlage 2; administratief dossier, stuk 13: documenten).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster geen documenten bijbrengt ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst. Zij legde ter verklaring van het ontbreken van zulke documenten bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat zij een identiteitskaart had doch dat de smokkelaar deze identiteitskaart tijdens de reis zou hebben afgenomen (administratief dossier, stuk 17, verklaring, nr.26). Bij het CGVS beweerde zij echter dat zij haar identiteitskaart achterliet in haar land wanneer zij naar België kwam en verklaarde zij, wanneer gevraagd werd of zij nooit trachtte deze te laten overkomen: *“Nee de identiteitskaart had ik bij (R.) ik weet niet of ze daar nog is”* (administratief dossier, stuk 4, p.7-8). Dat verzoekster haar identiteit niet staft en ter verklaring hiervan tegenstrijdige verklaringen aflegt vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekster brengt voorts geen bewijzen bij omtrent haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd.

Hoewel verzoekster verklaarde nog in contact te staan met haar moeder en haar kleine broer, die zich beide in haar land van herkomst bevinden, brengt verzoekster geen begin van bewijs bij inzake de medische problematiek van haar moeder. Indien haar moeder daadwerkelijk jarenlang ziek zou zijn geweest, hiervoor meermaals werd behandeld in het ziekenhuis en uiteindelijk zou zijn geholpen door een maraboet, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster van dit alles enig begin van bewijs zou moeten kunnen bijbrengen. Dit betreft immers een cruciaal gegeven in haar relaas nu de behandeling van haar moeder zou hebben geleid tot haar gedwongen huwelijk (*ibid.*, p.4-5; stuk 17, vragenlijst, p.4).

Verzoekster beweert dat zij ingevolge de behandeling van haar moeder door een maraboet en bij wijze van betaling gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt aan deze maraboet (R.). Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat zij incoherente verklaringen aflegde over de directe aanloop naar dit gedwongen huwelijk. In de vragenlijst gaf zij aan dat zij reeds twee dagen nadat haar moeder haar telefonisch op de hoogte bracht van het nakende huwelijk verplicht moest vertrekken naar Quebo (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst, p.4). Bij het CGVS verklaarde zij dat zij slechts een week nadat haar moeder haar hiervan telefonisch op de hoogte bracht onder dwang werd meegenomen naar Quebo (administratief dossier, stuk 4, p.16). Dit klemt nog des te meer daar het geenszins geloofwaardig is dat verzoekster gedurende deze periode eenvoudigweg naar het ziekenhuis kon gaan en er een spiraaltje kon laten plaatsen (*ibid.*, p.9). Haar broer hield immers reeds voorheen toezicht op haar klederdracht en haar gedragingen en was er duidelijk van op de hoogte dat zij niet instemde met een huwelijk met R. (*ibid.*, p.14-16). Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij verzoekster in de dagen in de aanloop naar het huwelijk in de gaten zou hebben gehouden teneinde te verhinderen dat zij iets zou ondernemen om zich aan het nakende huwelijk te onttrekken en dat hij haar op deze wijze zou hebben verhinderd zich naar het ziekenhuis te begeven.

In de bestreden beslissing wordt voorts met recht gemotiveerd dat het, indien verzoekster zich daadwerkelijk aan een gedwongen huwelijk met R. wilde onttrekken, geenszins aannemelijk is dat zij niet het minste initiatief zou hebben genomen om aan dit huwelijk te ontkomen, bijvoorbeeld door bepaalde leden van haar familie aan te spreken om hen te laten bemiddelen met haar moeder, haar broer of R. Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald, blijkt immers dat gedwongen huwelijken in haar familie volstrekt niet gebruikelijk zijn. Hoe het feit dat verzoekster toen zij jong was besneden werd afbreuk kan doen aan haar verklaring dat gedwongen huwelijken geheel niet behoorden tot de cultuur en tradities van haar familie, kan niet worden ingezien.

Verzoekster legde daarenboven tegenstrijdige en vage verklaringen af omtrent de dag van haar huwelijk. Zo gaf zij bij de DVZ bij het afleggen van haar verklaringen inzake haar persoonsgegevens duidelijk aan dat zij zou zijn gehuwd in januari 2011 (administratief dossier, stuk 17, verklaring, nr.15-16a). In de vragenlijst van het CGVS en bij het CGVS verklaarde verzoekster echter herhaald dat zij huwde in de maand december 2011. Bovendien bleek zij niet in staat aan te geven op welke dag zij precies zou zijn gehuwd (administratief dossier, stuk 4, p.5, 18; stuk 17, vragenlijst, p.4). Gezien het belang van deze datum en het bepalende karakter van deze dag voor haar leven, mocht van verzoekster worden verwacht dat zij hierover coherente en precieze verklaringen zou kunnen afleggen.

Hoewel verzoekster steeds aangaf religieus te zijn gehuwd, bleek zij bovendien niet te kunnen aangeven of er imams bij het huwelijk aanwezig waren (administratief dossier, stuk 4, p.4, 20; stuk 17, verklaring, nr.16a). Daarenboven legt zij niet-doorleefde verklaringen af over de gebeurtenissen op de dag van haar huwelijk. Wanneer haar werd gevraagd om te beschrijven hoe de dag van haar huwelijk verliep, kwam zij aanvankelijk immers niet verder dan te stellen dat men haar die dag zei dat zij zou worden uitgehuwelijkt, dat zij naar de echtelijke kamer werd gebracht, dat zij seks weigerde en dat de oudere vrouwen erbij werden gehaald. Nadat er vervolgens op werd gewezen dat er toch een ceremonie geweest moet zijn, verklaarde zij echter plots dat er die dag ook mensen werden samengebracht, dat er eten, feest en ambiance waren en dat men haar een wit gewaad aandeed (administratief dossier, stuk 4, p.19-20).

Uit de verklaringen die in dit kader met reden worden weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt verder dat verzoekster niet kon preciseren waarom er benevens haar moeder en haar oudere broer niemand anders van haar familie op haar huwelijk aanwezig was. Aanvankelijk gaf zij aan dat haar familie in Conakry woonde en dat de mensen die haar moeder kenden niet wilden deelnemen. Gevraagd waarom zij niet wilden deelnemen, gaf zij aan het niet te weten om er dan aan toe te voegen dat zij misschien gehoord hadden dat zij naar daar werd gebracht. Vervolgens gevraagd of zij dan tegen een gedwongen huwelijk waren, verklaarde zij het niet te weten. Verzoekster wist niet waarom de familie van haar vader niet werd uitgenodigd en kon evenmin aangeven waarom haar jongere broer niet op haar huwelijk aanwezig was. Redelijkerwijze mochten van verzoekster meer gedetailleerde verklaringen ter zake worden verwacht. Zij gaf immers aan nog in contact te staan met haar moeder en haar jongere broer in haar land van herkomst (*ibid.*, p.4-5). Tevens kan aangenomen worden dat een huwelijk met een maraboet, die een algemeen gerespecteerde plaats in de samenleving inneemt, dermate sociaal belangrijk is dat er familieleden van verzoekster aanwezig zouden zijn geweest.

Verzoekster legde bovendien vage verklaringen af aangaande haar leven bij R. na het huwelijk, en dit ondanks dat zij aldaar meer dan een jaar zou hebben verbleven, zij daarbij in hetzelfde huis woonde als de overige vier vrouwen van R. en zij er instond voor het bewerken van het veld en voor het huishouden. Zo bleek zij van slechts twee van diens vier andere vrouwen de familienaam te kunnen verstrekken. Verder kon zij van slechts vier van de acht inwonende kinderen van haar man aangeven wie hun moeder was. Hoeveel broers en zussen haar man had kon zij ook niet aangeven. Bovendien kon zij van slechts één van hen de naam verstrekken (*ibid.*, p.5, 20-22).

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het, gelet op de ernstige feiten waarvan verzoekster sedert haar huwelijk slachtoffer beweert te zijn geweest, geheel niet plausibel is dat zij niet eerder zou hebben getracht om aan dit huwelijk te ontkomen. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij daartoe duidelijk over de nodige financiële middelen beschikte. Haar man zou haar goud hebben geschonken bij haar huwelijk, zou haar tevens zijn eigen geld en zijn goud hebben toevertrouwd en bewaarde dit in haar kamer (*ibid.*, p.10-12). Ten aanzien van dit geld en goud wordt in de bestreden beslissing bovendien met recht vastgesteld dat het merkwaardig is dat R. dit, gelet de wijze waarop hij met haar omging, aan verzoekster zou hebben toevertrouwd en dat verzoekster, hoewel zij hiermee haar reis zou hebben bekostigd, volstrekt niet kon preciseren hoeveel geld zij meenam doch verklaarde dat zij het nooit telde.

Tevens wordt met recht vastgesteld dat het verbazing wekt dat verzoekster tijdens het gehoor van het CGVS nog steeds de juwelen van R. bleek te dragen, en dit ondanks dat zij verklaarde hem te haten en beweerde dat hij haar veelvuldig verkrachtte.

Verzoekster legde voorts manifest ongeloofwaardige verklaringen af omtrent S., de persoon die haar uiteindelijk zou hebben geholpen om zich aan haar huwelijk te onttrekken. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt in dit kader dat zij niet kon preciseren wanneer zij S. zou hebben ontmoet, dat zij niet kon toelichten hoe de hele wijk wist dat S. lesbisch was en dat zij, ondanks haar beweerde vertrouwensrelatie met S., niet kon aangeven of S. daardoor ooit problemen kende. Verzoekster legde blijkens de stukken van het dossier bovendien tegenstrijdige verklaringen af aangaande de aard van haar relatie met S. In de vragenlijst verklaarde zij hierover: *“Ze was meer dan een vriendin, ze was mijn lief (...)”* (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst, p.4). Bij het CGVS verklaarde verzoekster echter: *“(...) (S.) en ik hadden niets; er zijn geen intimiteiten geweest (...); ik wil benadrukken dat er geen intimiteit was tussen haar en mij”* (administratief dossier, stuk 4, p.10).

Verzoekster legde daarenboven ongeloofwaardige verklaringen af aangaande de vriendin van S. die haar vervolgens zou hebben geholpen. Hoewel zij enige tijd bij deze persoon zou hebben verbleven alvorens naar België te reizen, kon zij zelfs de volledige naam van deze persoon niet verstrekken. Hoelang zij bij deze persoon zou hebben verbleven, wist zij evenmin. Bovendien kon zij, zoals ook reeds hoger werd aangehaald, niet aangeven hoeveel zij deze persoon voor haar reis zou hebben betaald (*ibid.*, p.11-12).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas. Kritiek op de overige, overvloedige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing vermag derhalve op zich niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

De ter terechtzitting neergelegde documenten inzake de klachtneerlegging door verzoeksters moeder (rechtsplegingsdossier, stuk 7, bijlage 1) kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas evenmin herstellen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze stukken niet het uitzicht hebben van officiële documenten doch met een typemachine zijn opgesteld en geen officiële hoofding of opmaak bevatten. De stempel op deze stukken kan bovendien door eenieder zijn aangemaakt. Derhalve kan de herkomst van dit stuk niet worden nagegaan en kan hieraan geen authenticiteitswaarde worden gehecht. Verder is het bevreemdend dat verzoeksters moeder klacht zou zijn gaan indienen naar aanleiding van het gedwongen huwelijk. Verzoekster beweerde bij het CGVS immers dat haar moeder instemde met het huwelijk, dat haar moeder haar met aandrang vroeg om dit huwelijk te accepteren en dat haar moeder, wanneer zij weigerde, zelf haar broer inschakelde om verzoekster te dwingen te huwen. Tevens zou haar moeder bij het huwelijk aanwezig zijn geweest (*ibid.*, p.9, 16). Het is niet plausibel dat haar moeder, indien deze zelf een dermate belangrijk aandeel zou hebben gehad in haar gedwongen huwelijk, klacht zou gaan neerleggen naar aanleiding van dit gedwongen huwelijk. Daarenboven is het geenszins aannemelijk dat en kan niet worden ingezien waarom verzoeksters moeder, indien zij dan toch tegen het huwelijk gekant was, nooit eerder iets ondernam en slechts drie jaar na datum en meer dan anderhalf jaar nadat verzoekster het land verliet zulke klacht zou indienen. Hoe dan ook berust de inhoud van de neergelegde documenten louter op de gezegden van verzoeksters moeder en kan hieruit hoogstens worden afgeleid dat verzoeksters moeder de hierin vermelde verklaringen is gaan afleggen bij de politie. Mede gelet op de familiale band tussen verzoekster en haar moeder, vormen deze documenten geen objectief en overtuigend bewijs voor de waarachtigheid van deze verklaringen.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar het neergelegde medische attest (rechtsplegingsdossier, stuk 7; administratief dossier, stuk 13: documenten), dient te worden opgemerkt dat uit dit attest weliswaar blijkt dat verzoekster in het verleden een besnijdenis type II onderging, doch dat hieruit niet blijkt dat verzoekster, zoals zij beweert in het kader van haar relaas, reeds tweemaal zou zijn besneden. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas kan aan dit laatste geen geloof worden gehecht. Verzoekster beweert weliswaar dat zij bij een terugkeer naar haar land dreigt te zullen worden herbesneden doch zij maakt dit geheel niet aannemelijk. Zij koppelt deze vrees blijkens de verklaringen die met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk aan de elementen ten grondslag van haar asielrelaas en beweert in dit kader dat zij bij een terugkeer naar haar land zal worden teruggebracht naar haar man en door de vrouwen van het drop van R. zou worden herbesneden omdat deze van mening zouden zijn dat zij nog niet puur genoeg was. Gezien aan haar asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat of in welke

omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als volwassen vrouw nog zou dreigen te worden geconfronteerd met een herbesnijdenis. Verzoekster staat in dit kader de bewering niet dat vrouwen ook op latere leeftijd en soms meermaals worden besneden. Mede gelet op de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 14) inzake het wettelijk verbod op en de uitgesproken 'fatwa' tegen vrouwenbesnijdenissen in haar land van herkomst, zijn er *in casu* bijgevolg goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw zal worden besneden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake haar asielmotieven, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS